

TOMÁŠ SEKERKA

OTROK MEGAMĚSTA

CLONA II

FANTOM
2021 *PRINT*

Copyright © 2020 Tomáš Sekerka
Cover © Zuzi Maat

ISBN 978-80-7594-089-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Objevili život.

Nestalo se tak poprvé, od počátku času narazili na život již mnohokrát. Ale přece bylo tentokrát něco jinak. Navzdory strachu, který v nich byl zakořeněn a nutil je zničit vše, co by je mohlo ohrozit, se nyní rozhodli pro opak. V tomto případě by byla chyba jej zahubit.

Tato forma života byla totiž jedinečná.

1

ERIK (ROK 53 PO D. T.)

Byl to zvláštní sen.

Zdalo se mi, že nejsem mrtvý.

Zdalo se mi, že ležím na lůžku a operují mě stroje. Jako obří, zvědavý pavouk se nade mnou skláněl robot, z jehož oblého bílého těla vyrůstaly mechanické ruce, chapadla s monitory, lampami a dalšími zařízeními na mnohočetných kloubech, o jejichž účelu jsem neměl ponětí. Laserové paprsky řezaly s nejvyšší precizností a bez viditelného odporu procházely kůží i svalstvem. Sám jsem mohl hodnotit kvalitu jejich práce, protože jsem viděl jasně a zřetelně, co a kde provádějí. Mé identické holografické já se vznášelo jen něco málo nad tím fyzickým. Hleděl jsem na svou vlastní kopii; na obraz svých orgánů, mozku, tlukoucího srdce.

Na jednom z monitorů bylo zvětšené něco, co vypadalo jako roztodivný brouk, který za sebou vláčí dva páry tykadel.

„Někudy to prosakuje. Kontroluji dialýzu,“ řekl někdo, koho jsem neviděl.

„To teď není důležité. Aplikuj nanoelektromagnetické blokátory,“ reagoval muž, který se opíral o nerezový stůl. Hlavu měl zabořenou do mých virtuálních střev. Něco si tam prohlížel. „Ty by měly většinu botů pozabíjet. Je to

lepší než do něj pořád řezat. Strašně rychle se množí a okamžitě obnovují poškozené tkáně.“

„Co je to za nanoboty? Takové jsem nikdy neviděl.“

„Jedna z prvních generací. Extrémně efektivní, ale s krátkou životností. Nebudeme je ničit všechny. Až skončíme, pomůžou nám ho zavřít.“ Chirurg vytáhl hlavu z mého břicha. „Zasvorkovat označená místa,“ nařídil robotovi.

„I tak hrozí masivní krvácení.“

„No a co? Už teď ho taháme z hrobu. Postupuji po sagitální rovině,“ pokračoval nezúčastněným tónem. „Až tady budeš tak dlouho jako já, také si začneš určovat priority. Já sice obvykle neřeším morální problémy pacientů, nezajímá mě, co udělali nebo udělají, až odtud odejdou. Ale když se mi dostane pod kudlu někdo jako on... Lidstvo se ocitlo na pokraji vymření, každý život je vzácnější než kdy dřív, a my tu zachraňujeme stroj na smrt. Člověka, který pozabíjel víc lidí než naše armáda za posledních pět let. Nechápej mě špatně, udělám svou práci a odvedu ji dobře. Jenže to neznamena, že bych se pro něj bál riskovat. Bez tak ho zítra nejspíš popraví.“

Doktor si rychlým pohybem přiblížil obraz zakrvácené hrbolaté hroudy, kterou ze mě vyjmula mechanická ruka. „A kruci. Mrkej na tu prasárnu.“

„Co to je?“

„Inflační projektily. V těle se nafouknou a zastavují krvácení. Zelený mozky mají za to, že nám tím dělají službu. Bohužel už nemysleli na to, jak je dostat ven. Budeme to z něj vyřezávat celý den.“

„Probírá se.“

„Jak je to možné? Zvyšte dávky narkotik.“

Probudilo mne ostré světlo, pronikající skrz tenkou kůži očních víček. Nadechl jsem se teplého, vydýchaného vzduchu a zamžoural. Před očima se mi roztančil kolotoč barev a rotoval stále rychleji, až se mi z něj dělalo špatně. Ve stejnou chvíli se dostavila palčivá bolest v zádech, v bocích, v podbřišku, v celém těle. Nastartovala mě, vzpružila, i barvy neochotně mizely. Zjistil jsem, že klečím.

Pokusil jsem se pohnout.

Spadl jsem zpátky do kleku, odkrvené nohy mě neposlouchaly.

Zprvu jsem nechápal, co se děje. Velmi pomalu mi začalo docházet, že mě někdo dal do kupy. Že to nebyl sen ani obrazy z posmrtného života. Že jsem ten masakr v katakombách přežil. Příběh Erika Gaileyho tedy pokračuje. Nemohl jsem se rozhodnout, zda je to dobře, nebo špatně.

Zůstal jsem sám. Všichni ostatní už byli mrtví.

Klečel jsem zaklíněný v úzké bublině silového pole. Měl jsem na sobě pouze jakýsi papírový háv, pod nímž jsem byl nahý. Z malé ventilační mřížky v zemi mi foukal teplý vzduch na genitálie.

Když se mi trochu vrátil cit do nohou, dokázal jsem se postavit. Opíral jsem se přitom o jemně elektrizující, duhový povrch. Z toho, že se pod tlakem ani nehnul, se dalo vyvodit, že se jedná o Faradayovu bariéru druhého stupně. *Zajímavé. Obyčejné mřížky by byly tisíckrát levnější.*

Zvednout se mi podařilo snáz, než jsem čekal. Cítil jsem, že mi síly přibývají s každou další vteřinou. Dokonce jsem měl i hlad.

Místnost, jejímž jsem byl středobodem, byla plná lidí. Seděli kolem v kruhu na odstupňovaných lavicích a ti, na které nezbylo místo, stáli u stěn nebo se tísnili u dveří. Byli to různě staří muži i ženy, odění do pestrobarevných

obleků. Některé z těch šatů byly natolik výstřední, že jsem pochyboval o duševním zdraví jejich majitelů. I když jsem byl zřejmě jediný. Všichni mě zaujatě pozorovali, šuškali si mezi sebou, někteří kolem mě kroužili a zkoumali mě ze všech stran. Jen ti, kteří se usmívali nebo šklebili zdánlivě sami pro sebe, byli právě online. Přestože se tu tísnilo tolik lidí, nikdo z nich se neodvážil přiblížit až těsně ke mně, takže blízký prostor kolem mě zůstal prázdný.

Jakmile jsem se napřímil, silové pole zmizelo. Čerstvý vzduch rozehnal ten vydýchaný, než jej překryla směsice sladkých vůní a parfémů. Dolehl ke mně šum tlumeného hovoru, naléhavého šepotu, který však rychle ustal, jako když divákům začíná představení.

„Už jste vzhůru?“ zeptal se nakrátko ostříhaný muž u moderního černobílého stolu. Tvářil se přísně a oficiálně.

Protáhl jsem si záda. Papírový oblek mi byl těsný a krátký, a tak jsem odhalil i to, co jsem neměl. Svou nahotu jsem se zakrývat nesnažil. Abych mohl cítit stud, musel bych si těch lidí nejdřív vážit. Z mého pohledu vyhlíželi směšněji než já – někteří muži vypadali jako ženy a u některých se pohlaví nedalo rozeznat vůbec. Nebylo to pouze oblečením, ale i účesy, řečí těla, chováním. Jeden z mužů na mě ukazoval, přitom měl ve vlasech zapletenou zlatou stuhu. Dát ji někdo do vlasů mně, zlomil bych mu ruku. Alespoň by si užil bandáž.

„Dobře, můžeme tedy začít.“

Po pravici měl dalšího muže se stejným naškrobeným oblekem a po levici upjatě vyhlížející ženu – spíš dívku – se kterou jsem už předtím mluvil přes ITE. Kdyby se netvářila, jako když ji škrtní tanga, byla by i hezká. Vlastně velice hezká. Měla takový malý nosík, který mi byl zvláštním způsobem povědomý.

Nedokázal jsem rozeznat, jestli si mě prohlíží, nebo surfuje na Síti.

„Dnešní mimořádné zasedání nezahájím standardním protokolem, neseznámím vás s programem a přeskočím i prohlášení o mlčenlivosti, které je vám všem jistě známé. Každý z vás dosahuje tak vysokého ratingu a stupně prověření, že bezpochyby zná své závazky. V takto závažné věci se nehodlám zdržovat formalitami. Pokud nechceme mařit další životy, musíme jednat, musíme se dostat k jádru věci, co nejrychleji a za každou cenu.“ S posledním slovem pohlédl na mě, jako jediný zpřima a do očí. Opětovale jsem pohled a objevil na tom muži něco, co se mi nelíbilo.

„Nuže, pane... našli jsme v záznamech identitu pod jménem... Princ Buková hlava... je to vaše pravé jméno?“ otázal se.

Nechal jsem svůj žoviální výraz zvolna spadnout a nasadil o něco přísnější. Druhý muž za stolem se mírně zaklonil.

„Ne,“ řekl jsem po chvíli, „není.“ Vlastní hlas mi zněl hruběji než dřív. Ale jestli to byl jediný defekt, který mi zůstal po rozsáhlých operacích, mohl jsem si pískat.

„A sdělíte nám vaše pravé jméno?“

„Nevidím jediný důvod.“

Wiadro nám zakládal profily tak, aby byly anonymní a nedaly se vystopovat. Závisela na tom bezpečnost celého Klanu. Na oficiální jméno své identity už jsem málem zapomněl.

Oficiál vypadal zaskočeně. Ale jen na moment, než se vzpamatoval. „Gentleman po mém boku je zvláštní asistent Bruce Stillter,“ představil kolegu. „Ona půvabná dáma na druhé straně se jmenuje Nikkol Bennettová. Já

jsem doktor Melroy Duncan. Sešli jsme se tu za účelem prověření nedávných událostí. Položíme vám několik otázek, a pokud na ně podle pravdy odpovíte, můžete vylepšit svou pozici válečného zajatce. Třeba až na pozici partnerskou, to záleží na vás. Na mně je, abych vám ty otázky položil. Ale než začneme, potřebuji vědět, zda vůbec hodláte spolupracovat...?”

To snad není pravda, malá Nikki. Ten nos... i ty oči jí zůstaly. Ano, byla to ona, i když jsem měl sám problém tomu uvěřit. Nikdy by mě nenapadlo, že by mohla být naživu. Osud měl zvláštní smysl pro humor, když nás nechal shledat se po tolika letech na protějších stranách barikády.

Svaly jsem už měl dostatečně prokrvené, nebylo proč to odkládat. Hrany prstů jsem zapřel za okraj ventilační mřížky, napnul se a odrazil. Vymrštil jsem celé tělo, jak nejrychleji jsem dovedl.

Téměř okamžitě jsem narazil do neviditelné zdi. Náraz jsem zbrzdil rukama, naštěstí jsem to čekal. *Ale proč to nezkusit.*

Po dobu, po kterou jsem byl v kontaktu s polem, mě obklopilo ticho. Až když jsem ustoupil, opět zmizelo.

„...ud budete chtít mluvit nebo slyšet nás, nehýbejte se. Silové pole se aktivuje při narušení bezpečné zóny,“ řekl Duncan podrážděně.

Dvě dívky v přední řadě vyprskly smíchy. Nikoho si toho nevšimal, což mě překvapilo. Kdyby se to stalo u nás, nejbližší bratr by jim ukázal, kde je jejich místo.

Jenže žádné „u nás“ už neexistovalo.

„Spolupráce znamená úsilí cílené na dosažení užitku všech, kteří se na něm podílejí,“ vrátil jsem se k jeho otázce. „Znamená to, že když odpovím já vám, odpovíte na oplátku vy mně?“

Ani nevím, proč jsem to řekl, vlastně jsem ani žádné odpovědi nepotřeboval. Možná jsem jej chtěl jen trochu vyprovokovat. Možná jsem jen chtěl rozhodit kalibraci detektoru lži, aby to se mnou neměl tak jednoduché. Beztak byl se mnou amen. I když, u těchhle zženštilých měšťáků si nemohl být jeden nikdy jistý. A pravdou bylo, že mě vyléčili...

„Tohle není vyjednávání. Jste obviněn z masové vraždy, velezrady, několika válečných zločinů, zločinů proti lidskosti a dalších. Pokud nebudete spolupracovat, dostaneme to z vás mentálním skenerem.“

Rozesmál jsem se. „To má být vyhrožování?“

Duncan si oddechl. „Ne, pouze konstatování. Jsme připraveni i na situaci, ve které spolupracovat nebudete.“ Opravdu vypadal, jako by mu tahle možnost nevadila. Možná to byla součást jeho role, ale náhle působil jako člověk, který nesnáší svou práci, a já jako ten, kdo mu nabízí možnost se jí vyhnout. „Přiznáváte, že jste vedl vaše lidi do boje proti jednotkám, občanům a zaměstnancům vládnoucí instituce TechCorp?“ odbyl si první dotaz.

„Ale jistě,“ řekl jsem.

V místnosti to zašumělo.

Duncan zpozorněl. S další otázkou neváhal: „Jaký byl důvod?“

Kývl jsem na Obermacha, který seděl v druhé řadě. „On vám to jistě už všechno pověděl. Nezdržujte mě zbytečnými otázkami, nebo to přenecháme tomu skenu. Začíná mi být zima.“

Přesto následovala spousta dalších a zbytečných otázek. Chtěli to slyšet ode mě. Tak jsem vyprávěl.

Dotazy se točily kolem hierarchie a vztahů v Klanu, *Omni Pugnae*, zásobování a obchodů s měšťáky. Duncan

vedl výsledch obecně, tak, abych se nedostal příliš do hloubky. Odmítal jsem odpovídat, když se otázky opakovaly, jinak jsem mluvil pravdu. Napadlo mě lhát, ale nepochyboval jsem o tom, že by mě prokoukli, navíc jsem se bavit reakcí publika, pro něž byla pravda více šokující než jakákoliv lež. Nemusel jsem se ani domáhat práva na vlastní otázky, věděl jsem, že se víc dozvím z těch jejich. Očekával jsem, že to, co je opravdu zajímavá, teprve přijde. Jako u každého výsledku bylo potřeba jedince zprvu trochu rozmluvit, unavit a otupit.

Když to přišlo, ukázalo se, že Obermach nelhal.

„Jste tvůrce, společník nebo se nějakým jiným způsobem angažujete v činnostech kolem počítačového viru KiSMET?“ vyhrkl Stillter. Bylo to vůbec poprvé, co promluvil.

Nikki se na něj překvapeně otočila.

„Ne. Nemám s tím nic společného,“ odvětil jsem pomalu. „Ale začíná mě zajímat, o co jde, když jste z toho všichni tak napružení.“

„Lžete,“ prohlásil rezolutně.

„Nemám to zapotřebí. Ale pokud mi nevěříte, zeptejte se mé sestry. Ona ví, že jí bych nikdy nelhal.“ Sklouzl jsem k ní pohledem a pozoroval její zmatení. „Ahoj Nikki, vzpomínáš si na mě? Je mi líto Jonase, vím, jak jsi ho měla ráda.“

2

NIKKOL (30 MINUT PŘEDTÍM)

Křeče mi stahovaly žaludek i poté, co se kompletně vyprázdnil. Objímala jsem záchodovou mísu a plivala žaludeční šťávy, a pak už ani ty ne. Jenže se nezdálo, že by měl být dávení konec. Opouštěla mě síla a já měla pocit, že jestli to bude trvat ještě chvíli, skončí v míse i nějaký ten orgán.

Mohla jsem si za to sama.

Bledá tvář odrážející se v chromované nádržce se mi vysmívala. Plné rty a dokonalý chrup se složily v sardonický škleb plný pohrdání. Neuhnula jsem pohledem, naopak si tvář pořádně prohlédla. Se slinou na bradě a mrtvolným výrazem, na oválné hlavě posazené na příliš útlém krku, vklíněném jakoby přímo mezi klíční kosti. Vypadala tak křehce, tak osaměle. Tak uboze, že mi to opravdu připadalo směšné.

Dno mých psychických sil bylo mnohem mělčí, než jsem tušila.

Ze záňadří mi vyklouzl Clairin přívěsek. Pohupoval se pod žlutým světlem a zvolna se otáčel. Chtěla jsem jej zasunout zpět, ale pak jsem si všimla něčeho, kvůli čemu mě smích okamžitě přešel.

Adrenalin okamžitě rozehnal únavu i nevolnost. Vrhla

jsem se k umyvadlu. Na plážové dlaždici mi ujela noha a málem jsem sebou švihla zpátky na zem. *Debilní píseň!*

Nyní jsem se potřebovala naopak uklidnit. Opláchla jsem si tvář studenou vodou. Na zrcadle jsem zesílila světlo a nastavila zoom na padesát procent. Rozpojila jsem řetízek, pověsila ho mezi prsty a cvrnkla do něj tak, aby se otáčel kolem své osy.

Že mě to vůbec překvapuje.

Z nesmyslných tvarů se vlivem rotace stala koule a v ní se mihotal obrys obráceného meče.

SWORD, no jistě. Proč mě to nepřekvapuje? Kolik odkazů z minulosti mi ještě bude muset připomenout moji nedůvtipnost? Neschopnost? Špatný úsudek? Co jsi sakra čekala, Clair? Že se vyšplhám vysoko po žebříčku moci a až zjistím, že pracuji pro nepřítele, zasadím mu zdrcující ránu zevnitř?

Byl čas vypadnout. Dřív, než udělám další špatné rozhodnutí. Upravila jsem se, v rychlosti nalíčila a kopla do sebe čistič dechu. Kufr se sbalenými věcmi už na mě čekal v obývacím pokoji, ale než jsem se skutečně vydala z koupelny, musela jsem se ještě ohlédnout po stříbrném pouzdrě, které leželo na polici. Dlouhou minutu jsem tam stála, vědoma si pošetilosti svého počínání. Nakonec mi to nedalo a čočky jsem si ještě naposledy nasadila, abych zkontrolovala, co je nového.

Čekal mě další šok.

KRVAVÝ BARBAR PŘEŽIL! hlásal titulek jednoho z největších newsletterů. Ohromeně jsem na zprávu hleděla, a jelikož jsem ve čtení nepokračovala dál, ITE mi zobrazovalo stále více informací a mediálních souborů. Mírným potřesením hlavy jsem je všechny smetla z plochy.

Novinek byla spousta, ale přednost měly výzvy k akci.

Rychle jsem přelétla k té neurgentnější: *Pozvánka do dozorčí komise k výsledku PDHI v místnosti E309 za 21,5 minut: Zamítnuto z důvodu neaktivity.*

To ne!

Vyběhla jsem ven, přeskočila kufr a řítila se k výtahům. To už jsem vytáčela L. Morrise, hlavního analytika MinERsu, kterému byla přiřazena pozice v komisi za mě. Budu jej muset nějak přemluvit, aby mi místo přenechal. Pokud seženu segway a najedu s ním na pohyblivý chodník směřující k východnímu křídlu, dostanu se k Traffic Heaven, odkud se rozbíhají nejrychlejší výtahy v rozsahu padesáti pater. Mohla bych to stihnout, i když těsně.

Poklusem jsem se blížila ke křížení spojovacích chodeb. *Alespoň elektrokolka kdyby byla, cokoliv!*

Myšlenky mi skákaly jedna přes druhou.

Nenávist, opovržení, znechucení, to byly pocity, které se měly dostavit, ale nedostavily. Emoce, které jsem měla cítit, ale necítila. Zůstal pouze zájem.

Co to bylo za muže? Odkud se vzal? Co měl za lubem? Čím vším si musel projít, aby se stal tím, kým je? Kolik lidí musel zabít? Kolik lidí musel zabít vlastníma rukama? To byly otázky, na které jsem chtěla znát odpověď. Na které jsem si odpovědi představovala. Nemohla jsem si pomoci, ale takové nadšení a zájem, jaké ve mně barbar vyvolával, jsem už dlouho necítila.

Únava a deprese definitivně vzaly zasvě.

Morrise nebylo těžké přesvědčit, ukázalo se totiž, že k výsledku ani jít nehodlal. Fyzickou přítomnost považoval za zbytečnou, hodlal se účastnit vzdáleně, prostřednictvím projekce jiného z kolegů.

Jakmile se potvrdila má přítomnost, okamžitě jsem obdržela soubor doplňujících informací a dala se do čtení.

Zaujalo mne upozornění, že z bezpečnostních důvodů může být zajatec nahý. Nebylo sice pravděpodobné, že by cokoliv hrozilo, ale nemohli jsme si být jistí, s čím se tu vlastně potýkáme. Pokud byl tento muž skutečně tvůrcem KiSMETu, žádná bezpečnostní opatření nebyla dostatečná.

Pokud šlo o mou roli ve výslechu, tak ta byla spíše symbolická. Měla jsem povoleno naslouchat a zaznamenávat, ale musela jsem držet jazyk za zuby. Mohla jsem podávat návrhy na otázky, ale pouze prostřednictvím ITE. V tu chvíli jsem se rozhodla, že pokud bych neměla dostat odpovědi na své otázky, zákaz poruším. Pár bodů z ratingu jsem si mohla dovolit ztratit, na kariérním postupu už mi nezáleželo.

Než jsem se dokumentem prokousala, byla jsem na místě. Směrové rušení běželo na plný výkon – v uších mi začalo brnět hned, jak jsem vystoupila z výtahu. Dostavila jsem se mezi posledními. Na předchodbě postávalo už jen pár čumilů, kteří vyhandlovali místa od známých. Anorekticky vychrtlý kolohnát u vchodu mi nepokrytě civěl do výstřihu, jeho zornice střídaly barvy, jak zkoušel filtry, kterými by mohl prohlédnout látku šatů. U toho si olizoval horní ret. Vsadila bych se, že přípravky, které užíval, nepatřily mezi legální.

Vstoupila jsem dovnitř a vydala se na místo osvětlené virtuálním neonem. Barbar byl stále mimo, zhroucený v sevření Faradayova pole, jako motýl v larvě před vylihnutím. Implantát, který mu byl – stejně jako každému zločinci – vložen do mozku, jej udržoval v bezvědomí. Probudí se, až k tomu dá vedoucí komise povel. Vzhledem k tomu, jak nedočkavě na mě doktor Duncan pomrkal, to mělo být brzy.

Ne brzy, ale právě teď. Barbar otevřel oči, pohnul se, a jak ztratil oporu, upadl na zem. Čekali jsme, až se zmátoří.

Pomalou se postavil. Musel být zesláblý, přesto byly jeho pohyby kontrolované a sebejisté. Protáhl se a narovnal. Každý sval na jeho těle zapadal na své místo v jedné dokonalé biologické skládačce. Paže jako provazce šlach a svalů, vyrýsovaná hrud' evokovala sílu a efektivitu. Ten muž si musel projít samotným peklem, přišel o své přátele a rodinu, zajali jej lidé, proti kterým bojoval, uvěznil a ponížili. Přesto stál hrdě a nezlomně. Jako by stanul před svými poddanými, oděn ve zlatém rouchu. Pohled měl unavený, zčásti pobavený, a také v něm bylo vepsáno, co si o nás myslí.

S mírným zájmem se rozhlédl, a pak se podíval na mne.

Zachvěla jsem se a zmocnila se mne iracionální nervozita.

A nejen to. Má rozjařená mysl mi předhazovala i *jiné* věci. Perverzní představy.

Jak mizí silové pole. Jak všichni ve strachu utíkají a já jediná se nemohu pohnout. Jak se přibližuje, strhává mě do své náruče...

Byly to bezděčné myšlenky, nemohla jsem za ně. *Asi se mi nějak zbláznily hormony. Za to mohly ty prášky. Vzácné vedlejší účinky.*

Určitě.

Nechala jsem se trochu unést a poddala se zcela nepříjemným fantaziím. Bohužel na mnohem delší dobu, než bylo vhodné. Výměna názorů již byla v plném proudu.

„Je velice pohodlné svalit volbu i následky na někoho jiného,“ prskal Duncan. Zcela neprofesionálně se nechával unést – původní formální nálada se rychle vytrácela. Ale možná to byla součást programu, já skript k dispozici

neměla. „Pácháte zločiny a ospravedlňujete se Bohem. Jste pouhý primitiv. Nemám pro vás nic než pohrdání,“ rozčiloval se.

Barbar byl naproti tomu naprosto v klidu. „Nechte si ty řeči pro někoho, koho to zajímá. Je mi jedno, čemu věříte a co si o mně myslíte,“ usadil ho. „Tady jste z nějakého důvodu lovec, ale tam, odkud pocházím, byste byl kořist. A ještě k tomu snadná. Celá vaše existence i s vašimi názory by neměla cenu větší než... hrnek vody.“ Barbar se očividně bavil. „Tak uznejte sám, jaký smysl pro mě může mít dohadovat se s hrnkem vody?“

Čím dál více jsem byla přesvědčena o tom, že si s námi barbar jen pohrává. Přitom byla chyba na naší straně. Duncan se nechal vyprovokovat, celý proces se měnil ve frašku a my dva se Stillterem jsme tu byli jen do počtu. Nikdo z nás neměl s výsledkem vězňů zkušenosti. Nikdy jsme totiž od divochů žádné informace nepotřebovali. A jestli TechCorp prováděl nějaké vyšetřování, rozhodně ne tady.

Psychoanalytické profilování nám řekne víc, až bude hotové, prozatím však předběžný rozbor dat poukazoval na to, co začínalo být jasné i mně: Barbar neměl s KiSMETem nic společného. Procenta této možnosti stoupala s každou odpovědí, s každou zanalyzovanou buňkou jeho mozku.

Jak by také mohl. Už jen to, že mé šílené teorii někdo uvěřil, bylo zarážející.

Přisedící členové postupně odcházeli. Setkání s barbarem bylo exotické, ale zájem postupně opadl. O Viru nic nevěděl a přestával být „interesantní“. Jeho výpověď se navíc vždy dala stáhnout ze Sítě.

Pak ovšem pronesl ta zásadní slova: „*Ahoj, Nikki.*“

Kromě něj mi tak nikdo nikdy neřekl.

„Erik?“ dostala jsem ze sebe.

To se mi snad zdá. Můj dávno mrtvý nevlastní bratr:

Přízrak minulosti. Mého předchozího života. Byla jsem ještě dítě a na to období mi moc vzpomínek nezůstalo. Když bych nepočítala několik takových, na které jsem se léta marně snažila zapomenout, uchovala jsem si vlastně jen jedinou. Na něj jen jedinou. Zato živou a jasnou. Plnou smíchu a štěstí. Pocitu bezpečí.

„Doktorko, nechodte tak blízko,“ zavolal na mě Duncan a já si uvědomila, že jsem se bezmyšlenkovitě k Erikovi vydala. Po dvou krocích jsem zaváhala, ale rozhodla jsem se dojít až k němu.

Stáli jsme tak blízko u sebe, že jsem téměř cítila teplo jeho těla. Nikdy bych jej nepoznala, ale nyní, když jsem věděla, o koho jde, jsem rozeznávala známé rysy.

Pak sepnula racionální část mého mozku a došlo mi, jak hloupě se chovám. *Vždyť toho muže vůbec neznám. Kdyby dostal příležitost, mohl by mě zabít.*

Sledoval mě tvrdým pohledem, ze kterého jsem nevěděla, co si vzít.

„Malá Nikki,“ řekl.

„Už dávno malá nejsem.“ *Opravdu inteligentní odpověď.*

„Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„Já si myslela to samé o tobě. Netušila jsem...“ Trvalo mi několik dlouhých vteřin, než jsem si uspořádala myšlenky. „Chtěla bych vědět, co se to s tebou stalo.“ *Chtěla bych vědět, co si o mně myslíš. Zlobíš se na mě? Nesnášíš mě?*

Erik se smutně usmál. „Až zmizím, možná nad tím budeš chvíli přemýšlet. Možná si něco vyhledáš na Síti, možná si budeš představovat, jaké by to bylo, kdybychom se potkali

dříve. Ale pak si dojdeš ke kadeřníkovi, dáš si sklenku vína nebo strávíš den v horkých lázních a hodíš to za hlavu. Uvědomíš si, že nemá smysl špinit si ruce s někým, kdo si beztak zaslouží zemřít. A pak na mě zapomeneš.“

„Neopovažuj se předstírat, že mě znáš!“ rozčílila jsem se. *Proč se mnou nechce mluvit? Jsem pro něj jen nepřítel?*

Jenže pak jsem i já uslyšela mnoho klusajících nohou. Ohlédla jsem se a spatřila to, co už on nějakou dobu viděl. Vojáky, jak se rozdělují do dvou řad a po obvodu obsazují místnost. Uprostřed si jako světoznámá celebrita vykračoval Vlado Gold.

Co ten tu pohledává?

„Show skončila, panstvo. Barbar půjde s námi,“ pronesl žoviálně.

3

ERIK (PŘÍTOMNOST)

„Jsem zvědavý na vaše přesvědčovací metody.“ Jestli si myslel, že s ním půjdu dobrovolně, udělal chybu. Hodlal jsem se vrhnout proti přesile i bez sebemenší šance na úspěch.

Jenže stačil jediný pohled a bylo zřejmé, že tak daleko to nikdy nedojde. Muž v obleku si byl až příliš jistý sám sebou. Moji odpověď ignoroval, ale šel přímo k nám. „Doktore Duncane, nesu vám dobré zprávy. Vaše žádost byla schválena, barbar je váš,“ prohodil ke stolu, kde stále seděli dva členové komise.

Doktor vypadal překvapeně, ale muž si ho dál nevšímal. Přistoupil blíž a začal si mě se zájmem prohlížet. „Hmm, ve skutečnosti vypadá ještě lépe. Jen těžko věřit, že není nijak modifikovaný.“

„To mluvíte na mě?“ nechápala Nikki.

„Prý jste mimořádně tvrdohlavý a bezcitný fanatik,“ ignoroval muž její otázku. „Na to mohu říct jen jediné,“ uhnul očima typickým způsobem, jakým se vyvolává příkaz ze systémového panelu. „Vítejte doma!“

Svět mi odplul do dálky a pohltila jej tma.

Probral jsem se v odstíněné, polstrované cele.

Jak vím, že je odstíněná?

Ležel jsem hned u dveří, kde mě zřejmě vyklopili z nosítek. Vlastně se mi leželo dost pohodlně a nebyť jednoho rušivého elementu, asi bych usnul. Tím elementem byla přítomnost někoho dalšího.

Přetočil jsem se na bok. O protější stěnu se opíral můj starý známý, doktor Melroy Duncan.

Ve staré civilizaci před Dobou temna prý existovali bezdomovci, sorta lidí, která navzdory všeobecnému blahobytu zvolila život bezprizorních povalečů, libujících si ve vlastní špíně a moči. Většina bratrů smýšlela o měšťácích stejně, jako lidé smýšleli o bezdomovcích nebo půlmozcích závislých na záři Clony. S despektem. Za tu malou chvíli, co jsem mezi měšťáky pobyl, jsem se naučil, že nenávisť a pohrdání, které bylo vůči nim v Klanu tolik rozšířené, byly přinejmenším přehnané. Byli to stejní lidé jako každý jiný. Jen uznávali jiné hodnoty.

Nebo jsem jen omlouval Nikki?

Duncanem jsem pohrdal, ať byl měšťák nebo ne. Za moralistickou fasádou se schovával slaboch, který by se tvářil v tvář nebezpečí rozsypal.

Zdalo se, že hledí do prázdna, ruce měl volně složené v klíně. Snažil se působit ležérně, ale napnuté svaly prozrazovaly, že se mu v této pozici nesejí pohodlně. Řeč těla mohla odhalit mnohé, nevyčetl jsem ovšem nervozitu ani strach. Na sobě měl bílý mundúr a přes něj průsvitnou pláštěnku. I přesto, že neplnila funkci pracovního, ale módního oděvu, připomínal doktor řezníka.

„Á, už jste vzhůru,“ řekl. „Jen dočtu stránku a hned jsem u vás.“

Posadil jsem se. Nic mě nebolelo a až na to, že jsem měl hlad, jsem se cítil dobře. Beze zbroje a zbraní jsem si sice připadal jako nahý, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo.

Navlékli mne do tenkých šedých kalhot a nepříjemně těsného tílka.

Ne, přece jen tu bolest byla. Vynořila se v oblasti temene a občas vystřelila do celé lebky.

„To je z toho řízeného knockoutu,“ všiml si Duncan. „Ale toho už se nemusíte obávat. Jen dvě identity mají oprávnění k tomu vás vypnout, a ta moje už k nim nepatří.“ Neobratně vstal a protáhl se. Křivky jeho postavy naznačovaly, že měl vyšší příjem potravy, než tělo potřebovalo. Typický příklad měšťácké degradace. „Zřejmě si právě říkáte, co vám brání se na mě vrhnout a vymlátit mi duši z těla, nemám pravdu?“

„To se mýlíte. Mé myšlenky se ubírají zcela opačným směrem.“

„Jak to myslíte?“

„Vlastně jsem spíš vzpomínal na to, jak je to dlouho, co jsem neměl ženu. Nebo muže.“

Doktor se nadechl, ale svá slova spolkl.

„Dělám si legraci,“ zasmál jsem se, „samozřejmě, že vás umlátím.“

Duncan se rychle vzpamatoval a zasmál se také. „To byste se ale nedozvěděl, co jsme s vámi udělali,“ dodal.

Na to jsem neměl co říct.

Doktor Duncan jako by povyrostl. Nasadil povýšený výraz někoho, kdo se chystá poučovat, a pustil se do výkladu. „Změnili jsme nastavení nanobotů ve vašem těle, a to velmi sofistikovaným způsobem. Přidali jsme ovladač, který –“

Nanoboti. Nebyli žádnou novinkou, ale nikdy jsem neslyšel o tom, že by se skutečně používali na lidech. Už vůbec by mě nenapadlo, že je mám v sobě já. My všichni. Takže žádný Bůh, ale technologie. Nebyla to síla Rubinového,

kteřá zabila kařskou nemoc a propůjřovala řlenům Klanu nadlidskou odolnost. Byl to vynález měšťáků. Byla to leř.

Věděl o tom Murock? Věděl o tom, ře když se účastníme rituálu, když nám dáva napít své krve, nemá s tím řádný Bůh co dořinění? Ře nás infikuje malými množícími se roboty?

A co dalšího byly lži? Co dalšího byl jen trik, který nás měl donutit věřit tomu, řemu chtěł, abychom věřili? Nabízela se spousta otázek, ale něco mi říkalo, ře odpovědi na ně už asi nikdy nedostanu.

Alespoň jsem se konečně dozvěděl, co měl Bezejmenný v té injekci.

„Nudím vás snad, příteli?“ uvedl mě zpět do reality doktor. „Ruřím vám za to, ře nyní to začne být zajímavé.“ Sáhl za sebe a odklopil jeden z bílých bořánků na zdi. Uvnitř se skrývala schránka, ze které vyňal a přede mne položil plechový táč. Na něm se nacházel dezertní talíř s koláčem a dlouhý nůž se zakulacenou špičkou.

„Najíme se?“

Přisunul jsem se blíž. Byl jsem zvědavý, co z toho vyleze.

„Jablečný koláč v těstíčku z genozrna. Jedl jste někdy jablka?“ zeptal se potutelně. Zvláštní pokrm ve zvláštní nádobě voněl, až se mi kroutil žaludek.

„Slyšel jsem o nich.“

„Nakrojíte nám?“ podal mi Duncan nůž rukojetí napřed.

Něco tu nesedělo. Buď se ten muž narodil bez pudu sebezáchovy, nebo jsem se opět stal loutkou v cizí hře. A to už mě přestávalo bavit.

Nůž jsem si od něj vzal a prohlédl si jej. Obyřejný kuchyňský, jednorázový. Na podříznutí řlověka by ale stačil. „Mám takový pocit, ře jste si o mně vytvořil řpatné

mínění,“ řekl jsem mu. „Smrt mě netěší. Nezabíjím jen tak, bezdůvodně. A obzvláště ne ty, kteří mi nabídnou jídlo.“ Byla to samozřejmě lež, ale chtěl jsem se nejdřív v klidu najíst.

Duncan zdvihl dlaně. „Je tu snad někdo, kdo by na vás mířil zbraní? Není. Jsme tu sami. Já totiž věřím, že mi neublížíte. Věřím, že jste chytřejší, než vypadáte. Musel jste si spočítat, že beze mě byste se ven nikdy nedostal.“ Znovu se otočil, tentokrát pro láhev s vodou. Přitom mu sklouzl plášť a odkryl mi pohled na zastaralou čipovou kartu, pohupující se na řemínku u pasu. Bezpochyby klíč ke dveřím.

Sice mi pochlebuje, ale ve skutečnosti si myslí, že jsem úplný idiot. Tuhle hru s ním odmítám hrát.

Nakrojil jsem koláč. Teplá vůně ještě zesílila.

Duncan nedokázal zakrýt zklamání. „Váš přítel, ten starý, plešatý, jak se jmenoval?“

„O co tady jde?“ zkusil jsem to na rovinu. „Proč chcete, abych na vás zaútočil?“

„Abych vám dokázal, že to neuděláte,“ řekl zvesela. Snažil se působit bezstarostně, ale prozradil jej pot. Byl nervózní. Z nějakého důvodu věděl, že neuspěju, přesto však nedokázal přemoci iracionální strach z ohrožení.

„Dobře tedy, řeknu vám to,“ mávl rukou. Tvářil se jako dítě, které pod přívalem vzrušení nedokáže udržet tajemství. „Stal jste se součástí nejnovějšího experimentu týkajícího se kontroly lidí. Hodně si od něj slibujeme, zatím máme vynikající výsledky. Vysvětlím vám princip, je vlastně velmi prostý. Implantát ve vašem mozku obdrží rozkaz – vlastně se jedná o celý balík dat, v němž jsou stovky rozvíjejících povelů – ale řikejme tomu prostě rozkaz. Pokud se rozhodnete jej splnit, váš mozek zaplaví endorfin, serotonin a další látky způsobující štěstí. Tot' vše.

Dáme vám příkaz, vy uposlechnete a budete šťastný. A budete chtít být šťastný znovu. Jednoduché a efektivní. Zajímavé to začne být, pokud se rozhodnete rozkaz nesplnit.“ Duncan mluvil tak překotně, že se mu nedostávalo dechu. Až když se trošku uklidnil, mohl pokračovat.

„Nejenom že vám toto rozhodnutí způsobí bolest, ale nanobiti elektrickými impulsy na správných místech frontálního laloku způsobí retrogradní amnézii – vymažou krátkodobou paměť. V podstatě zapomenete, co jste chtěl udělat. Nápad, ona myšlenka, vám vyklouzne z myslí. Není to geniální? Řeknete si: *ne, tohle neudělám*, ale rázem na to zapomenete a zhroutíte se bolestí. Až se vzpamatujete, můžete se rozhodnout znovu. Jak dlouho myslíte, že se dokážete mučit, než dospějete k tomu, jaká možnost je ta správná?“ Doktor byl na sebe očividně pyšný. Pravděpodobně věnoval projektu velké úsilí. „Ze začátku tomu budete chtít vzdorovat,“ pokračoval, „ale mozek si dříve či později uvědomí správnou cestu, a pak už bude poslouchat zcela automaticky. Někteří si například nechťená rozhodnutí racionalizovali, přijímali rozkazy za své vlastní nápady. Každý člověk, a tudíž každý mozek je jiný. Pokud ale dáte podvědomí na výběr mezi vymazanou pamětí a otroctvím, vždy si vybere stejně.“ Konečně se doktor posadil ke mně. „A to je na tom to nejelegantnější. Nejedná se pouze o ovládnutí vůle hrubou silou, jde o přeučení. My mozek nenutíme vybrat si tu naši možnost, my mu jen nedáme na výběr žádnou jinou. Ve skutečnosti je to všechno samozřejmě složitější, ale obávám se, že vy jakožto pokusný objekt byste detailnější výklad patřičně nedocenil.“

„Můžu si dát ten koláč?“ zeptal jsem se ho rádoby nevzrušeně, když skončil. Ve skutečnosti jsem však

v takovém klidu nebyl. To, co mi tady vyprávěl, neznělo dvakrát povzbudivě.

„Dostal jste rozkaz mě nezranit, proč ho nezkusíte porušit?“

„Chcete, abych na vás zaútočil?“

„Ano, jen do toho.“

Jestli nelhal a nepůjde to, beztak si to musím vyzkoušet. Nikdo se zdravým rozumem se nesmíří s tím, že nemůže činit vlastní rozhodnutí, aniž by to zkusil. A pokud mi lhal, velice brzy toho bude litovat. Stejně už mě začínal štvat.

Protočil jsem nůž tak, aby mi sedl mezi ukazovák, prostředník a palec. Bodl jsem směrem na solar plexus. I když se vytočí nebo výpad vykryje rukou, zranění se stejně nevyhne.

Tedy, *měl jsem v úmyslu* bodnout. Těsně předtím, než se má paže pohnula, mi ve spáncích a za čelem vystřelila palčivá bolest. Byla krátká, ale tak masivní, že mi vyplnila celý svět. Nestihl jsem ani vykřiknout.

Probral jsem se v odstíněné, polstrované cele.

Ale jak jsem věděl, že je odstíněná?

Seděl jsem u dveří, kterými mě zřejmě dovnitř přivedli. Seděl jsem pohodlně na měkkém a nebýt jedné rušivé okolnosti, seděl bych dál. Společnost mi dělal můj starý známý doktor. Nějakou dobu jsme si povídali. Průsvitnou pláštěnku už odložil, bílý mundúr si ponechal. Nyní mě pozoroval s přiblblým úsměvem. Jako by na něco čekal.

„Kde jsme to přestali?“ Pohlédl jsem na nůž, jež jsem svíral v prstech. „Zřejmě jste byl natolik zábavný, že jsem vás přestal poslouchat.“

„Chtěl jste mi ukrojit taky kousek.“

Přísahal bych, že se mě nějak snažil vyprovokovat. Proč

jsem si nepamatoval jak? Také bylo zvláštní, že jsem svíral nůž tímto způsobem. Spíš jako bych se chystal probodnout mu břicho, než krájet koláč. A že jsem se chtěl rozdělit o jídlo zrovna s ním? Vlastně toho bylo na této situaci zvláštního mnohem víc.

Jen dvě věci byly jisté: Hlad a fakt, že se vyprovokovat nenechám.

Na jedné straně už byl koláč nakrojený, a tak jsem dokončil řez a rozpůlil jej. Půl pro mě, půl pro něj.

Bylo to podivné, ale ulevilo se mi. Někde uvnitř jsem cítil, že jsem učinil správné rozhodnutí. Jako bych prošel nějakou zkouškou. A uspěl jsem.

Bylo mi z toho dobře.

Jenže moment, já se usmívám? Proč se, u Rubínového, culím u krájení koláče? Někde hluboko jsem cítil, že to není správné, že se mnou něco udělali – že vím, co se mnou udělali, a je to něco, s čím nesouhlasím. Jenže tak dobře jsem se opravdu dlouho necítil. I když ten pocit neměl upřímný základ, sám o sobě upřímný byl. A i když jsem to předtím nevěděl, tak jsem ho potřeboval. Chtěl.

Duncan vypadal spokojeně.

„Dobře. Velmi dobře,“ řekl a napjatá kůže na krku se mu uvolnila. „Udělal jste mi radost. Tohle je obrovský pokrok. Sám o sobě jste možná jen vrah, špína, která škodí společnosti, ale díky tomu, co děláme dnes, máte možnost svůj dluh splatit. Díky vám budou jednou vlivní lidé zcela podřízeni naší vůli, a to přímo před zrakem veřejnosti. Nepřátelé zůstanou nepřáteli, ale pouze na oko. Moc se přesuňte na ta správná místa.“ Duncan se zašklebil. „Kdybych sám sebe slyšel před několika lety, vynadal bych si do radikálů a fanatiků. Jenže to jsem ještě neznal Mondeu.“ Vstal

a vzal si s sebou i to nejdůležitější – koláč. Na zemi nechal položenou pouze karafu s vodou.

„Pokud se náš malý experiment nepodaří, vaše mysl z toho bez úhony nevyvázne. Nemohu říci, že by mě to zrovna ve vašem případě nějak rmoutilo. Jak jste správně poznamenal, někteří lidé nemají cenu ani sklenice vody.“ Špičkou boty posunul karafu blíž ke mně. Rozhoupala se, ale díky svému kónickému tvaru se nepřevrhla. „Třeba se naučíte něco sám o sobě, protože se této sklenice ani nedotknete,“ řekl a odešel dveřmi, které se pro něj otevřely.

Osaměl jsem.

Ještě nikdy jsem nebyl uvězněný v místnosti. Šest stěn bylo až na úzkou linku dveří naprosto identických – snad jen z toho důvodu, aby se osoba uvnitř cítila ještě více ztracená, neukotvená v prostoru. Světlo, zvuky, všechno se tu chovalo jinak, vyzářovalo a zanikalo odnikud nikam. Bez nachové záře nad hlavou a volného prostoru kolem sebe to bylo skličující. A mělo být hůř. Slýchal jsem historky o konvojích, které dostihla bouře a zasypal písek. Bratři, uvěznění v kabinách strojů, čelili samotě a beznaději. Ti, kteří se neudusili, zešíleli. Absence vjemů v naprosté tmě a izolaci vyvolávala přeludy a paranoidní stavy. Často si sami rozmlátili hlavy dřív, než mohli zemřít na dehydrataci.

Já jsem sice ve tmě nezůstal, ale oslepující běloba byla snad ještě horší. Nutkání dotknout se měkkého povrchu sílilo, stejně jako pocit, že levituji v prázdném prostoru. Touha rozsápat polstrování a vylézt ven se umocňovala s každým nadechnutím. Nepomáhalo ani vědomí, že psychické stavy způsobuje jen panika, že ta pravá nepřičetnost je ještě daleko. Nepomáhalo hlavně proto, že žádný časový údaj v místě, kde se čas nedá měřit, nic neznamenal. Raději

bych zemřel, než aby mě zlomili, ale ani to nepřicházelo v úvahu. Nanoboti by mé snahy okamžitě sabotovali.

Náhly nával úzkosti mě přešel. *Přežil jsem toho už tolik, že polštářový pokoj přežiju taky.* Důležité bylo zaměstnat mysl. A tak jsem se soustředil na to jediné podstatné: plán útěku.

Pokud nějaká možnost dostat se odsud existovala, určitě se točila kolem té nádoby s vodou.

Proč bych se jí nemohl dotknout? V jakékoli jiné situaci bych si z příkazů druhých nic nedělal, ale tentokrát jsem váhal. Něco bylo jinak. Něco bylo špatně.

Prozkoumal jsem každý centimetr cely, ale k ničemu to nevedlo. Zkoušel jsem ničit čalounění, křičet, vymocit se do rohu. Bez nějakého výsledku. Vyšplhal jsem se na strop, běhal dokola, spal, meditoval, zpíval klanovou hymnu, piloval plán útěku až za hranice absurdity. Předstíral jsem infarkt, myšlenkou se snažil otevřít dveře, vzýval temné síly a z kalhot a vlastních slin vyráběl kinžál. K ničemu to nevedlo.

Od karafy s vodou jsem stále držel v uctivé vzdálenosti.

Má mysl byla jak popraskané vejce. Sotva držela pohromadě, obsah prosakoval ven.

Uvědomil jsem si, že mám strašlivou žízeň. Vyschlé hrdlo, rozpraskané rty a jazyk jako sušenou švestku. Olízl jsem si ret a měl pocit, že slyším drhnutí kamene. Suché oči mě pálily, musel jsem si sáhnout a přesvědčit se, že po nich nezbyly jen vyschlé důlky. Čekalo mě překvapení. V podzemní bitvě mě kompletně depiloval oheň, nyní mi však pod prsty šustily vousy a na lebce strniště.

Jak dlouho jsem tu byl?

Vyskočil jsem na nohy, ale kolena se mi podlomila a upadl jsem.

Karafa stála pořád na stejném místě. Jen vody ubylo, jak se část odpařila. Silný pocit, že bych ji pít neměl, přetrvával. *Byla otrávená? Ne, tím to nebylo. Něco se stane, když se napiji. Něco zlého.* To bylo jediné, čím jsem si byl jistý.

Jenže žízeň byla příliš silná. Tak silná, že i rozum šel stranou.

At' se stane, co se má stát.

Než jsem se stačil jen pohnout, dostavila se bolest. Vyvřela mi v mozku jako magmatický pramen, který chrlí lávu a spálí vše, čeho se dotkne. Drtila mi lebku jako hydraulický lis, kousek po kousku, zvyšující tlak až k bodu prasknutí. Spánky mi provrtávala nekonečně dlouhými samořeznými jehlicemi. Cítil jsem, jak mi hlasivky vibrují v krku, ale svůj vlastní křik jsem nevnímal. *Dost! Dost!*

Prosím dost!

A když to ustalo, bylo to sladší než smrt.

Jak dlouho tu jsem? Jak dlouho tu ještě budu?

Murockovi zajatci často trpěli žízní, jídla dostávali jen tolik, aby přežili. Krčili se v zamčených klecích, nohy vystrčené ven měli spálené od slunce. Ale věděli, že jim nic nehrozí, měli kolem sebe čerstvý vzduch, písek a prostor. A nachový opar Clony. Takové vězení bych bral hned. Pokud zůstanu zde, za chvíli nebudu schopen rozeznat jinou barvu než bílou. Přijdu o další smysly, přijdu o rozum. Možná se změním, získám smysly jiné. *Jak jinak bych věděl, že se dá jedna z přihrádek ve stěně otevřít a čeká v ní na mě jídlo?*

Měl jsem znalosti, které jsem neměl kde získat, a naopak si nepamatoval situace, které jsem prožil.

Svatý válečník by měl zemřít v boji, ne jako pokusný králik v zajetí nepřítele. Rozhodně by však neměl přežít a nepříтели sloužit.

Rozhodl jsem se svůj život raději ukončit. Nepovažoval jsem to za selhání; sebevražda byl paradoxně jediný čin, který jím v této situaci nebyl. *At' po mně chtějí cokoliv, nepovede se jim to. Nikdy mě nezlomí. Uvidí, jak silnou vůli dokáže mít zaostalý barbar.* Rozhodnutí bylo učiněno, ale provedení byl problém. Mé tělo bylo schopné vyrovnat se s ledasčím. Jediný způsob, který přicházel v úvahu, byl i jaksi poetický: dehydratace. Bude to pomalé, bolestivé a psychicky nesnesitelné. Ale pokud to dokážu, zvítězím.

Doplazil jsem se do rohu, co nejdál od nádoby s vodou. Zavřel jsem oči a čekal. Hlava mi třestila, neznámé tváře se mi prolínaly před očima. Střídavě jsem usínal a upadal do mdlob.

Umíral jsem. Pomalu, ale zatvrzele.

Stal se zázrak. Dveře se otevřely. Bylo to zrovna v jedné z mých jasných, bdělých chvil. V ústech se mi zformovalo pár molekul vody a já se je snažil dostat do krku s pocitem, že polykám truhlářský pilník. Doktor Duncan vešel dovnitř. Kráčel jako bůh blahosklonnosti, nesl se, jako by nic nevážil, jako by gravitace byla jeho služebním.

„To je puch, jako by se tu vyprázdnila půlka Slim Toweru. Co jste tu vyváděl?“ afektovaně krčil nos. Tváře mu zdobil ruměnc, byl v dobrém rozpoložení.

Zmohl jsem se pouze na odpor ignorací.

„Ale no tak, jen si z vás utahuji.“ Posadil se vedle mě a natáhl si nohy. „Chcete vědět, co jsem dnes dělal já? Povím vám to. Navštívil jsem jednu z těch nových restaurací ve východní části. Uvelebil jsem se do masážního křesla,

pozoroval rastrovaný východ Slunce a usrkával osvěžující CalmFly Paradise. Když jsem ho vypil, donesli mi další. Zvládl jsem jich asi šest. Nevím, co do těch koktejlů dávají, ale měl jsem dlouhou chvíli, tak jsem se pokoušel rozpoznat chutě. Rozhodně jsem cítil med, smetanu a skotskou whiskey. Pak tam bylo nějaké ovoce, ale to jsem nedokázal definovat. Možná ten druh ani neznám. Struktura a chutě koktejlu byly totiž komplikovanější a měnily se s každým douškem. No, nedá se to dost dobře popsat. Musíte to někdy zkusit, až půjdete kolem.“

Chvíli jsme takto seděli jako dva staří přátelé, kteří nepotřebují slova, protože již byla všechna vyřčena. Pak se Duncan vyškrábal zpátky na nohy. Potřeboval k tomu všechny síly a podporu stěny za ním.

„Možná jsem měl těch drinků až moc,“ řekl. Oči se mu leskly, ale mohlo se jednat jen o spuštěné programy. „K vašemu štěstí. Když se trochu líznu, jsem hrozná měkota. Můžete se napít.“

Konečně mi došlo, že je potřeba změnit plán. Proč bych tady měl skončit? Žít je přece lepší než zemřít. Pomsta je lepší než smrt. Dokud mi v hlavě něco zůstane, dokud jsem to ještě já, má pořád smysl bojovat.

Voda byla prostě vodou, a já měl ukrutnou žízeň. A tak jsem se napil. Ani nevím, jak jsem se tak rychle na druhou stranu místnosti dostal. Žaludek se mi kroutil bolestí a já hltal životodárnou tekutinu, až mi tekla po bradě, a přitom jsem nedokázal myslet na nic jiného než na to, jak Duncan miluji a chci ho zabít zároveň.